

Γονείς και παιδιά (Μητροπ. Ναυπάκτου και Αγ. Βλασίου Ιερόθεος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 14 Απριλίου, 2021

Τό θέμα τῆς **οἰκογένειας** εἶναι ἐπίκαιρο καί ἔχει πολλές πλευρές. Τό σημαντικό εἶναι ὅτι ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡ πρώτη μικρή κοινωνία πού συναντᾷ τό βρέφος καί τό παιδί, καθώς ἀναπτύσσεται καί αὐτό συντελεῖ στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο θά προσαρμοσθῆ καί θά ζήση στήν μεγάλη οἰκογένεια τῆς κοινωνίας.

Ἡ Ἐκκλησία, διά τῶν ἀγίων της καί τῶν διδασκάλων της, ἔχει σημαντικό πλοῦτο γιά τόν τρόπο μέ τό ὁποῖο θά λειτουργῆ καλά ὁ θεσμός τῆς οἰκογένειας, κυρίως ὁ ρόλος τῶν γονέων, προκειμένου ὁ ἄνθρωπος νά λάβη καλές βάσεις γιά ὅλη τήν ζωή του. Μάλιστα δέ ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιά τήν οἰκογένεια συντονίζεται στήν σύγχρονη βιολογική καί ψυχολογική ἄποψη γιά τόν ρόλο τῶν γονέων καί τῆς οἰκογένειας.

1. Βιολογία καί Ψυχολογία

Κάθε παιδί εἶναι καρπός ἀγάπης δύο ἀνθρώπων διαφορετικοῦ φύλου, πού συνέρχονται καί ἀπό αὐτή τήν συνάντηση ἔρχεται στήν ζωή μιά νέα ὕπαρξη.

Ἄν δοῦμε τό θέμα ἀπό βιολογικῆς πλευρᾶς, γιά τό πῶς ἀναπτύσσονται τά φύλα, θά σημειώσουμε τόν ρόλο τοῦ ἀνδρα καί τῆς γυναίκας καί κατ' ἐπέκταση τοῦ πατέρα καί τῆς μάνας στήν ζωή κάθε ἀνθρώπου.

Εἶναι γνωστόν ἀπό τήν Βιολογία ὅτι ἀπό τήν 14η ἡμέρα ἀπό τήν γονιμοποίηση τοῦ ὠαρίου ἀρχίζουν νά διαφοροποιοῦνται ὅλα τά βλαστοκύτταρα, γιά νά ἀποτελέσουν

τούς ιστούς και οι ιστοί να συγκροτήσουν τα όργανα του ανθρώπινου σώματος. Επίσης, από την 3η - 4η εβδομάδα από την γονιμοποίηση αρχίζουν να σχηματίζονται όλα τα όργανα του οργανισμού του ανθρώπου.

Συγκεκριμένα, ενώ την 3η εβδομάδα αρχίζει η διαφοροποίηση της καρδιάς και του έγκεφάλου, δηλαδή διαφοροποιούνται τα κύτταρα που θα γίνουν καρδιά και έγκεφαλος, την 5η εβδομάδα διαφοροποιείται το γεννητικό σύστημα, που θα συμπληρώσει τον σχηματισμό του την 12η εβδομάδα.

Τό φύλο κάθε ανθρώπου καθορίζεται από τα χρωμοσώματα του φύλου, που είναι δύο από τα 46 χρωμοσώματα του ανθρώπινου γενετικού υλικού. Τα χρωμοσώματα καθορίζουν τό φύλο και από εκεί σε φυσιολογικές καταστάσεις προσδιορίζεται ή μορφή και ή λειτουργία των γεννητικών οργάνων και των αδένων. «Η λειτουργία των γεννητικών αδένων και στα δύο φύλα καθορίζεται από τις γεννητικές ορμόνες της υπόφυσης (γωναδοτροπίνες), που ρυθμίζονται και αυτές από ανώτερα έγκεφαλικά κέντρα και τον υποθάλαμο. Τα δύο φύλα διαφέρουν στον τρόπο έκκρισης των γωναδοτροπινών: στους άνδρες εκκρίνονται με συνεχή και σταθερό τρόπο, ενώ στις γυναίκες με κυκλικό τρόπο, που οδηγεί στην εμφάνιση του γυναικείου αναπαραγωγικού κύκλου».

Έτσι, τό φύλο καθορίζεται από τα χρωμοσώματα, από τα όποια δημιουργούνται τα γεννητικά όργανα και οι γεννητικοί αδένες, καθώς επίσης και από τις ορμόνες. Ανάλογα με τό φύλο έτοιμάζεται και τό σώμα του ανθρώπου για να αποκτήσει τον ιδιαίτερο ρόλο στην οικογένεια και την κοινωνία.

Είναι επόμενο ότι ή φυσιολογία του φύλου επηρεάζει και την ψυχολογία κάθε ανθρώπου, γιατί διαφορετικός είναι ο ρόλος του μέσα στην οικογένεια. Έτσι, με τό φύλο σχετίζονται και τα ψυχολογικά χαρακτηριστικά και οι ιδιαίτερες συμπεριφορές. Χρησιμοποιούνται διάφοροι όροι για να χαρακτηρίσουν αυτές τις συμπεριφορές, όπως ή «**ταυτότητα του φύλου**», δηλαδή ή αναγνώριση του ανθρώπου ως άνδρα και ως γυναίκα, ή όποια δέν επηρεάζεται από την παρουσία ορμονών πριν ή μετά την γέννηση, ούτε καθορίζεται από τό βιολογικό φύλο, αλλά έξαρτάται από την επίδραση του περιβάλλοντος και από τις διαδικασίες μάθησης και εκπαίδευσης, δηλαδή από την ιδιαίτερη ανατροφή του κάθε ανθρώπου· «**ο ρόλος του φύλου**» που αφορά την ιδιαίτερη συμπεριφορά του κάθε ανθρώπου, ανάλογα με τό φύλο του· και ο «**σεξουαλικός προσανατολισμός**», από την απάντηση που θα δώσει κάθε ένας στα διάφορα έρεθίσματα που θα δεχθῆ. Από την παιδική ηλικία (2-4 ετών) αρχίζει και ή **διαταραχή ταυτότητας φύλου**, που «χαρακτηρίζεται από δυσφορία του παιδιού ως προς τό βιολογικό του φύλο, έπιθυμία να ανήκει στο αντίθετο φύλο και συμπεριφορές που χαρακτηρίζουν τό αντίθετο φύλο». «Ο πιο σημαντικός παράγοντας στην εμφάνιση συμπεριφορών αντίθετου φύλου είναι ή ενθάρρυνσή τους από τό περιβάλλον».

2. Οικογένεια και κοινωνία

Ἡ ἴδια ἢ οἰκογένεια εἶναι μιά κοινωνία, ἡ πρώτη κοινωνία πού συναντᾶ ὁ ἄνθρωπος πού ἔρχεται στήν ζωή, ἀλλά αὐτή ἡ μικρή κοινωνία ἐπηρεάζεται ἀπό τήν εὐρύτερη κοινωνία στήν ὁποία ἀναπτύσσεται. Στό σημεῖο αὐτό θά ἀναπτύξω τήν ἔννοια τῆς οἰκογένειας ὡς κοινωνίας.

Ὑπάρχει μιά δημοφιλῆς θεωρία στόν δυτικό κόσμο, πού εἶναι ἡ γενική θεωρία τῶν συστημάτων.

Σύμφωνα μέ τήν θεωρία αὐτή ὅλος ὁ κόσμος ἀπό τά ἄτομα μέχρι τούς γαλαξίες ἀποτελεῖται ἀπό συστήματα. Αὐτά τά συστήματα χωρίζονται σέ ἄψυχα συστήματα καί σέ ἔμψυχα συστήματα. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα σύστημα. Ὅταν δύο ἄνθρωποι ἀποφασίζουν νά κάνουν οἰκογένεια, τότε ἡ οἰκογένεια εἶναι ἕνα σύστημα. Ἡ ἴδια ἢ οἰκογένεια εἶναι ἕνα ὑποσύστημα μέσα στό γενικό σύστημα τῆς κοινωνίας, τοῦ Ἑθνους καί τοῦ κόσμου. Ἀλλά καί μέσα στήν οἰκογένεια ὑπάρχουν ὑποσυστήματα, ὅπως ὑπάρχει τό ὑποσύστημα τῶν γονέων-συζύγων καί τά ὑποσυστήματα τῶν παιδιῶν.

Γιά νά λειτουργῆ καλά ἕνα σύστημα πρέπει νά διακρίνεται ἀπό τρία χαρακτηριστικά γνωρίσματα. Τό ἕνα εἶναι ἡ **ὀργάνωση**, ἀφοῦ κάθε σύστημα πρέπει νά λειτουργῆ σωστά. Τό δεύτερο γνώρισμα εἶναι τά **σύνορα**, δηλαδή μεταξύ τῶν ὑποσυστημάτων καί τῶν συστημάτων πρέπει νά ὑπάρχουν σύνορα, ὅλοι νά γνωρίζουν τά ὅριά τους. Καί τό τρίτο γνώρισμα εἶναι ἡ δυνατότητα **ἐπικοινωνίας** κάθε συστήματος, πού σημαίνει κάθε σύστημα νά ἔχη τήν δυνατότητα νά ἐπικοινωνῆ μέ τά ὑποσυστήματα καί τά ὑπερσυστήματα.

Ἄς προσαρμόσουμε τήν θεωρία αὐτήν τῶν χαρακτηριστικῶν γνωρισμάτων τῶν συστημάτων μέσα στήν οἰκογένεια.

Ἡ ἴδια ἢ οἰκογένεια εἶναι ἕνα σύστημα καί μέσα της ἔχει δύο ὑποσυστήματα, πού εἶναι οἱ γονεῖς-σύζυγοι καί τά παιδιά. Κάθε ὑποσύστημα πρέπει νά ὀργανωθῆ καλά, δηλαδή κάθε μέλος τῆς οἰκογένειας πρέπει νά ἔχη ἕναν συγκεκριμένο ρόλο νά παίξει στήν οἰκογένεια, γι' αὐτό οἱ γονεῖς πρέπει νά διοργανώσουν καλά τό ὑποσύστημα τους, **νά ἔχουν ἀγάπη μεταξύ τους**, ἔπειτα πρέπει νά γνωρίζουν τά **ὅρια μεταξύ αὐτῶν καί τῶν παιδιῶν**, ὅτι **εἶναι γονεῖς καί ὄχι παιδιά**, δηλαδή **ὁ ρόλος τους νά μὴν εἶναι συγκεκριμένος**, καί συγχρόνως νά βροῦν τρόπους ἐπικοινωνίας μέ τά παιδιά.

Τό ὑποσύστημα τῶν συζύγων-γονέων πρέπει νά καταλάβῃ ὅτι κάθε φύλο ἔχει

ιδιαίτερο ρόλο και νά τό διοργανώση καλά, δηλαδή ό ένας εἶναι πατέρας και όχι μητέρα, εἶναι άνδρας και όχι γυναίκα, ή ή άλλη εἶναι γυναίκα και όχι άνδρας. Ἐπειτα, πρέπει νά ύπάρχη χῶρος ελευθερίας για νά ζή ό κάθε ένας, πού σημαίνει ότι ό κάθε ένας πρέπει νά ἔχη όρια μέ τόν άλλο. Συγχρόνως μέ τήν άγάπη πού θά λειτουργή ως κένωση, θά πρέπει νά ύπάρχη δυνατότητα επικοινωνίας. Τό ότι εἶναι πατέρας δέν πρέπει νά χάση τήν ιδιότητα τοῦ συζύγου, ή τό ότι εἶναι μητέρα δέν μπορεί νά χάση τήν ιδιότητα τῆς συζύγου. Ἐτσι, τό ύποσύστημα γονεῖς-σύζυγοι πρέπει νά ἔχη όργάνωση μεταξύ τους, όρια μέ τό ύποσύστημα τῶν παιδιῶν και δυνατότητα επικοινωνίας μέ τά παιδιά.

Τό ἴδιο πρέπει νά συμβαίνει και μέ τό ύποσύστημα παιδιά σέ σχέση μέ τούς γονεῖς τους, αλλά και σέ σχέση μέ τά αδελφία. Σέ όλες τίς περιπτώσεις χρειάζονται όργάνωση τῶν ύποσυστημάτων, σύνορα-όρια ελευθερίας και κινήσεως, και δυνατότητα επικοινωνίας .

Αυτή ή θεωρία τῶν συστημάτων εφαρμόζεται σωστά και στόν τρόπο διοργανώσεως ενός Κράτους μέσα στήν συνύπαρξη άλλων Κρατῶν, γι' αυτό κάθε Κράτος φροντίζει νά ἔχη καλή όργάνωση στό έσωτερικό του, όρια-σύνορα και δυνατότητα επικοινωνίας μέ κάθε άλλο Κράτος. Τό ἴδιο, αναλογικά, πρέπει νά εφαρμόζεται και μέσα στήν οίκογένεια.

Μιά άλλη βασική κοινωνιολογική αρχή πού πρέπει νά εφαρμόζεται στήν οίκογένεια εἶναι ότι **τό καλύτερο κοινωνικό σύστημα εἶναι αυτό πού τό κέντρο αναφοράς εἶναι έξω από τό σύστημα**. Δηλαδή, για νά λειτουργή καλά μία ποδοσφαιρική ομάδα πρέπει ό προπονητής νά βρίσκεται έξω από τήν ομάδα, για νά βλέπη καλά πῶς λειτουργεῖ τό σύστημα, αλλά και πῶς λειτουργεῖ τό σύστημα τῆς άλλης ομάδας.

Μέσα σέ αυτήν τήν προοπτική θέλω νά πῶ ότι ή οίκογένεια εἶναι ένα σύστημα μέ τά ύποσυστήματά της, αλλά συγχρόνως ή ἴδια εἶναι ένα ύποσύστημα μέσα στά άλλα συστήματα τῆς κοινωνίας, όπως εἶναι τό Κράτος μέ τίς εξουσίες του, και ή Ἐκκλησία μέ τήν όργάνωσή της. Και στήν περίπτωση αυτή ή οίκογένεια πρέπει νά αναπτύξη τά τρία αυτά γνωρίσματα, ήτοι τήν δική της όργάνωση, τά όριά της, αλλά και τόν τρόπο τῆς επικοινωνίας της μέ τό Κράτος και τήν Ἐκκλησία. Δέν εἶναι δυνατόν ή οίκογένεια νά εἶναι τελείως απομονωμένη, ήθικά αποστειρωμένη.

3. Ἡ Ἐκκλησία για τήν σχέση γονέων και παιδιῶν

Σημαντικό ρόλο στήν ανάπτυξη τῆς οίκογένειας ἔχουν οἱ γονεῖς, οἱ όποιοι πρώτα εἶναι σύζυγοι και στήν συνέχεια γίνονται γονεῖς, μέ τούς ἰδικούς τους ρόλους μέσα

στήν οικογένεια. **Τά παιδιά πρέπει νά ἔχουν γνώση τοῦ φύλου τόσο τοῦ πατέρα ὅσο καί τῆς μητέρας.** Ὅσο αὐτοί οἱ ρόλοι εἶναι συγκεκριμένοι τόσο καί δημιουργοῦν προβλήματα στά παιδιά, ὡς πρός τίς συμπεριφορές τοῦ φύλου, καί ὡς πρός τήν διαταραχή τῆς ταυτότητας τοῦ φύλου, πού ξεκινᾷ πολύ νωρίς, ἤτοι στήν πρώτη περίπτωση (συμπεριφορά τοῦ φύλου) στήν παιδική ἡλικία τῶν 2-3 ἐτῶν καί στήν δεύτερη περίπτωση (διαταραχή τῆς ταυτότητας τοῦ φύλου) στήν ἡλικία τῶν 2-4 ἐτῶν.

Ἡ Ἐκκλησία δέχεται ὅλες αὐτές τίς βιολογικές καί ψυχολογικές ἐρμηνεῖες περί τῶν συζύγων-γονέων, ὅπως φαίνεται στήν διδασκαλία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Θά προτιμήσω, ὅμως, νά παρουσιάσω μέ λίγα λόγια τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιά τό θέμα πού μᾶς ἀπασχολεῖ μέσα ἀπό τήν διάταξη καί τίς εὐχές τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου, ἀφοῦ ἡ Ἐκκλησία ὅλη τήν διδασκαλία της περί τοῦ γάμου τήν ἔβαλε μέσα στό μυστήριο πού τελεῖ.

Κατ' ἀρχάς, τό μυστήριο τοῦ γάμου ἀποκαλεῖται **«μυστήριο ἀγάπης» δύο ἑτεροφύλων ἀνθρώπων**, κατά τόν περίφημο ὀρισμό τοῦ Ρωμαίου Νομικοῦ Μοδεστίνου, τοῦ 3ου αἰῶνος μ.Χ., ὅτι **ὁ γάμος εἶναι «ἔνωσις ἀνδρός καί γυναικός καί συμβίωσις τοῦ βίου παντός, θείου τε καί ἀνθρωπίνου δικαίου κοινωνία».**

Ἐπειτα, ἡ ἀγάπη αὐτή δέν πρέπει νά εἶναι ἰδιοτελής, ἀλλά ἐκούσια κένωση, διότι **ἡ ἀγάπη ἀπό τήν φύση της εἶναι κένωση, προσφορά, σταυρός, θυσία, καί ὄχι ἰδιοτελής ἀπόλαυση.** Αὐτό ἐξάγεται ἀπό τό ὅτι ἡ σχέση τοῦ ἀνδρογύνου δέν πρέπει νά εἶναι αὐτονομιστική, ἀλλά **θεοκεντρική**, γι' αὐτό ὑπάρχει τελετή, ἀκολουθία τοῦ γάμου, καί παρακαλεῖται ὁ Θεός νά εὐλογήσῃ τό ἀνδρόγυνο, τήν συζυγία, τήν οικογένεια καί τούς καρπούς αὐτῆς τῆς ἀγάπης.

Ἔτσι, **τά πάντα θεωροῦνται δῶρα τοῦ Θεοῦ**, καί ἡ ἐπικοινωνία μεταξύ τους εἶναι μιά ἀνταλλαγή δώρων. Ἡ αἴσθησις τοῦ δώρου προϋποθέτει τόν δοτήρα καί τόν δωρολήπτη, καί αὐτό δημιουργεῖ μιά ἔντονη πνευματική σχέση. Δέν εἶναι σχέση ἀπλῶς βιολογική καί ψυχολογική, ἀλλά καί ἐκκλησιαστική, πνευματική. Ἡ νέα συζυγία καί οικογένεια ἐντάσσεται μέσα στήν εὐρύτερη οικογένεια τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ γάμος θεωρεῖται ὡς συνέχεια τοῦ γάμου τῆς Κανᾶ, γι' αὐτό εὐχόμεσθε τοῦ «εὐλογηθῆναι τόν γάμον τοῦτον, ὡς τόν ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας», ὅπου τό νερό μετατρέπεται σέ «καλόν οἶνον», δηλαδή ἡ βιολογική ζωή καί ὁ βιολογικός τρόπος ζωῆς μετατρέπεται σέ καλό πνευματικό οἶνο, σέ μιά μέθη πού θά ἀντέξῃ στόν χρόνο καί στούς αἰῶνες.

Ἡ Ἐκκλησία εὐχεται στόν Θεό νά δώσῃ στό ἀνδρόγυνο:

«Ζωήν εἰρηνικήν, μακροήμερουσιν, σωφροσύνην, τήν εἰς ἀλλήλους ἀγάπην ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης, σπέρμα μακρόβιον, τήν ἐπί τέκνοις Χάριν, τόν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον». Στήν συνέχεια εὐχεται: «Ἀξίωσον αὐτούς ἰδεῖν τέκνα τέκνων• τήν κοίτην αὐτῶν ἀνεπιβούλευτον διατήρησον• καί δός αὐτοῖς ἀπό τῆς δρόσου τοῦ οὐρανοῦ ἄνωθεν, καί ἀπό τῆς ποιότητος τῆς γῆς• ἐμπλησον τοὺς οἴκους αὐτῶν σίτου, οἴνου καί ἐλαίου καί πάσης ἀγαθωσύνης, ἵνα μεταδιδῶσι καί τοῖς χρεῖαν ἔχουσι, δωρούμενος ἅμα καί τοῖς συμπαροῦσι πάντα τά πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα».

Στήν εὐχή αὐτή φαίνεται ὅλη ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας γιά μιὰ ὀλοκληρωμένη οἰκογένεια, ἡ ὁποία πρέπει νά στηρίζεται στήν ἀγάπη μεταξύ τους μέσα στόν σύνδεσμο τῆς εἰρήνης, νά ἔχουν ὑγεία καί μακροήμερευση, νά δοῦν ὄχι μόνον παιδιά, ἀλλά καί ἐγγόνια, νά εἶναι γεμάτοι ἀπό τά ἀπαραίτητα ὑλικά ἀγαθά, ὥστε καί νά ζοῦν, ἀλλά καί νά προσφέρουν σέ αὐτούς πού ἔχουν ἀνάγκη, καί πάνω ἀπό ὅλα νά ἔχουν τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.

Σέ μιὰ ἄλλη εὐχή κυριαρχοῦν τρία ῥήματα, ἦτοι: «Εὐλόγησον», «Διαφύλαξον», «Μνημόνευσον». Ἡ νέα οἰκογένεια χρειάζεται τήν δύναμη καί τήν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, τήν προστασία τοῦ Θεοῦ καί τήν διαρκῆ παρουσία Του διά τῆς μνήμης Του.

Στήν ἀρχή τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου ψάλλεται ὁ 127ος Ψαλμός τοῦ Δαυίδ. Σέ αὐτόν μακαρίζονται οἱ ἄνθρωποι πού φοβοῦνται τόν Κύριον καί πορεύονται στήν ὁδόν Του. Ἐπειτα, εὐχεται στόν ἄνθρωπο πού φοβᾶται τόν Θεό: «Ἡ γυνή σου ὡς ἄμπελος εὐθυνοῦσα ἐν τοῖς κλήτεσι τῆς οἰκίας σου», δηλαδή ἡ γυναίκα νά εἶναι μιὰ κληματαριά φορτωμένη ἀπό σταφύλια, πού εἶναι τά παιδιά μέσα σέ ὅλα τά μέρη τῆς οἰκίας του. Ἐπειτα, εὐχεται: «Οἱ υἱοί σου ὡς νεόφυτα ἐλαιῶν κύκλῳ τῆς τραπέζης σου», δηλαδή τά παιδιά νά εἶναι γύρω ἀπό τό τραπέζι του σάν νέα τρυφερά φυτά τῶν ἐλαιῶν. Ὅλη ἡ οἰκογένεια ὁμοιάζει μέ ἄμπέλι καί ἐλιά. Ἡ γυναίκα δίνει τό κρασί, καί τά παιδιά εἶναι γύρω ἀπό τό ἀνδρόγυνο ὡς μικρά κλαδιά τῆς ἐλιάς.

Σέ μιὰ ἄλλη εὐχή συναντᾶται ἡ φράση: «Σύζευξον αὐτούς ἐν ὁμοφροσύνῃ• στεφάνωσον αὐτούς εἰς σάρκα μίαν• χάρισαι αὐτοῖς καρπὸν κοιλίας, εὐτεκνίας ἀπόλαυσιν». Πρόκειται γιά μιὰ μικρὴ εὐχή, ἀλλά γεμάτη μέ νοήματα. Θά τά ἐντοπίσω:

«Σύζευξον αὐτούς ἐν ὁμοφροσύνῃ».

Ἡ συζυγία πρέπει νά ἐξασκεῖται μέ ὁμοφροσύνη, δηλαδή οἱ σύζυγοι νά ἔχουν τά ἴδια φρονήματα, γιατί οἱ ἀντιπαλότητες σέ κρίσιμα σημεῖα εἶναι ἀρνητικό παράδειγμα καί ὑπόδειγμα γιά τά παιδιά. Τά παιδιά ἔχουν ἰσχυρές ἀντένες καί συλλαμβάνουν τήν συμβατικὴ συζυγία, τό συναισθηματικὸ διαζύγιο, καί τίς ἐσωτερικὲς, μὴ φανερὲς ἀντιθέσεις.

«Στεφάνωσον αυτούς εις σάρκα μίαν».

Ο γάμος, όπως γίνεται στην Έκκλησία, δέν είναι μιά συμβολαιογραφική πράξη συνοίκησης, αλλά ένωση σωμάτων μέ ό,τι αυτό συνεπάγεται, καί δέν πρέπει νά υπάρχουν οί λεγόμενες «τριγωνοποιήσεις» στην συζυγική ζωή.

«Χάρισαι αυτοίς καρπόν κοιλίας».

Εύλογεΐται ή σύλληψη τών παιδιών στην μήτρα τής γυναίκας. Πρόκειται για τό μυστήριο τής ζωής πού γίνεται μέσα στην σιωπή τής μήτρας, κάτω, όμως, από την θαλπωρή τής τρυφερής αγάπης τών συζύγων. Έξωτερικά φωτίζει ό ήλιος τής αγάπης καί έσωτερικά αναπτύσσεται ή ζωή άδιάφανα, κρυφά από τά μάτια τών ανθρώπων, όπως αναπτύσσεται ή ζωή τών δένδρων καί τών φυτών κάτω από την θαλπωρή του ήλιου.

«Εύτεκνίας απόλαυσιν».

Δέν πρόκειται μόνον για τεκνοποιία, αλλά για εύτεκνία, καί μάλιστα για απόλαυση εύτεκνίας. Αυτό είναι ή προσδοκία, τό όραμα κάθε άνδρογύνου, αλλά αυτό είναι άποτέλεσμα πολλών προϋποθέσεων, μεταξύ τών όποιων είναι ή πολυεπίπεδη αγάπη τών συζύγων.

Δέν άσχολήθηκα μέ λεπτομέρειες ώς προς την άγωγή των παιδιών, την σχέση μεταξύ τών γονέων καί τών παιδιών σε μιά οικογένεια, αλλά προσπάθησα νά έντοπίσω τά πύ βασικά. Καί αυτά είναι ότι **ή καλή συνύπαρξη τών συζύγων, μέσα από τίς ώριμες προϋποθέσεις τής άνιδιοτελοϋς αγάπης, έχει ως άποτέλεσμα την καλή άγωγή τών παιδιών**, τά όποια αισθάνονται την οικογένεια ως πνευματική μήτρα, στην όποία αναπτύσσονται φυσιολογικά. **Η ψυχική καί πνευματική υγεία τών συζύγων-γονέων συντελεΐ στην ψυχική καί πνευματική υγεία τών παιδιών.**

Βεβαίως, υπάρχουν καί διάφορες λαθεμένες καταστάσεις, είτε από έπιπολαιότητες τών συζύγων, είτε από παρεμβάσεις τής άρρωστης πλευράς τής κοινωνίας μέσα στην οικογένεια. Όμως, καί σε αυτές τίς περιπτώσεις υπάρχουν πολλές διορθωτικές κινήσεις. **Η μετάνοια**, πού είναι στοιχείο τής ανθρώπινης ζωής, ή καλή παιδεία καί ή ζωή τής Έκκλησίας, στην όποία είμαστε έντεταγμένοι μέ την βάπτισή μας, βοηθούν στην διόρθωση πολλών πραγμάτων. Άλλωστε, δέν ζοϋμε σε ήθικά άποστειρωμένες κοινωνίες.

Τό σημαντικό είναι νά λειτουργοϋν καλά τά συστήματα καί ύποσυστήματα τής οικογένειας, τής κοινωνίας καί τής Έκκλησίας, καί τό σημαντικότερο είναι νά άντιμετωπίζουμε μέ σοβαρότητα καί ύπευθυνότητα τά γεγονότα τής ζωής μας, όπως

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

εἶναι «ἡ ἔννομος συζυγία καί ἡ ἐξ αὐτῆς παιδιποιΐα», καί φυσικά **ὅταν γίνονται λάθη δέν χρειάζεται ἀπελπισία, ἀφοῦ ἡ μετάνοια διορθώνει τά πάντα.**

(Πηγή: parembasis.gr)